

1908-02-02

SENDER

Viggo Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Hillerød, Carlsberg

Archive:
Mappe 28 nr. 9a-d

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

Brent on
Foredragst
at
V.P.

2.2.1908

mappe 28 nr. 9 A-D

Til Joarkim Skovgaard
Fra Viggo Pedersen

4.21 Finland

1949

Kodifikationen av Kommunallagstiftningen i Finland. (Reino Kuuskoski)

N 8 Nordisk adm.Tidsskrift, aarg.30, no.1,
s.3, 12 s.

11.juni 1948 vedtoges en lov om kommunernes styre. Den tidligere og nuværende lovgivning om det kommunale styre i Finland.

17819

Karlsberg Hillerod 2-2-8
 Fællehusmandag.

Fridays manday.

[illegible]

Kunne ses) - var hun saa hørlig god
og opmuntrende og stimulerende at jeg
erstatte mig for det lidt Fædte af hendes.
Det store Samværdig gaml. gaar bort, og
binder Fædte sammen. Nu er det gaml
konstern, og lykkelig at du er saa rask at
du som en ung Mand styrer dig ud i Livet
efter et usædvanligt Værk. Jeg har altid sæt
mig kommet af toos Tung. Der er afstok-
keligt Helbred men har ikke lært sig stans.
Du er Fader til meter Flak. Børn og en saar-
villighedssæl Fader, men du har af det Hjems
krav kun faalt Tidskyndighed til forøget
Virkenshed. Men en lykkelig Evne, der lykkel-
dige, har du haft Evnen til at mærke din
Kunstnerisk Kræfter og derfor har du arbejdet
med dem. Jeg har ikke mærket mine - gænde
vil saa langt iingen, men dog muligt stans
end jeg selv anede, og luger og sæt mig klar
over at jeg havde den (helt hel mark Heller ikke
kan vent) - derfor plejer jeg dem ikke, lad
dem forsonnes som noget usædvanligt, blev
forhængt og led ved Maleriet, malt ofte
kun fordi jeg skulde og udsæd ikke stort men
end at hugge mig økonomisk igennem
med Smalbidde, til Kunsthandelen.
Nude siger alder, har vel meget, har lært
meget og oplevet meget, nu ved jeg, at det
var galt, men klar desover var jeg ikke
men Tied var. Jeg ved mig for en Lost
- og jeg var det allraa og god, for saa man

regerer sig selv det saa er man det. Men jeg tænker
at alle andre paa det raamer, - hvad ogsaa mange
vel har gjort - og derfor svækkedes min Kraft.
Nu, da jeg ikke kan fordr Profletter saa rimelig
og Høgheds og Adelskæder og lignende, for
nu da jeg er moden, ser jeg med Forskjællighed, at
jeg kunde, som min Natur er, maaske udsætte
hans udrættet noget som Maler, om jeg havde
stillet mig Opgeaver. Men jeg forstod dog, jeg
tænkte ikke jeg havde Lov dertil, jeg skammede
mig over det. Sikkert jeg gjorde og havde længe
længt - og givet Oret. Er det pynteligt
svært at lade sig glemme sig selv. Derfor
har jeg altid fundet, vi raamer en Skole
eller call for Ansvarligheden, der kunde
opvække den kunstneriske Drift, Alvor,
kan de fremstøtende Udnyttelse af
men opslæmmet og vejledt de forfættede
3 famlende. Maaske Højen for noget
har vundet raadene, andre har har so nat
læmmet. Maaske Zahrtmann er raade
for min Ungdom, - men jeg har ingen Kendskab
der hjælper mig. Og der er den der tænker
til at høre, da kan jeg sige og derfor
har et Ansvar. Jeg har altid følt mig
som en Elling mellem Scenerne, og
nu da jeg er bleven ældre og er, jeg skulde
kunde flyve med de stærke har jeg

him ligget og gænt mig nullems Piven
 og suadet i Jammen, og nu kan I
 ikke være mig. Nu maa I gaa som I kan,
 - aa om man kunde bli's lidt raske - og
 endrøis mig om I skulde kunne
 lykkes blot lidt. For den Skyld, der
 tryder sig mig, om - knyttet maask og
 ergalt - men for at kunne se paa
 Billedet og være vi paa, at hvad I end
 siger, saa var det alvorligt og sandt.
 Om I var tørt paa den, men sandt.
 At det der altid er blevet mig foretaget,
 uden at jeg ved hvordan jeg skal endrøis, at
 mine Billeder er i sigte. Og det er
 det. Spøgen gør i mig sig klart, som
 ikke selv har vant kunst derunder.
 For naar jeg har stridt med for at faa
 den god, i de regler blive daarlige.
 Ja - det vilde nogt at underkædte mig,
 - jeg kom ind der paa ved et minde. Taut
 julen i høje Vane vidt Aften i mig
 kunde. Og jeg al gøre mig kunst for at
 huske kunde, høje Opvækkinger og
 Tidskudt. - Nils maler flittigt i det
 men jeg ved ikke hvordan, for han der var
 laant da jeg var ind i huset med et
 Om paa det, som Agnes havde vent saa rodet
 end mig. Og nu maa du have fat i den
 Om, for at for at du vilde se mig, og det er
 ha Colerub, som vilde var mig, og

Og jeg er en anden og i den anden i forsamling. Den var kun en
 af de mange paa. Et betydeligt arbejde, som jeg har været i, og
 paa de der i Ligeve. Og det er, som jeg har været i, og

II

saa har jeg faaet Lov at lade alle disse om-
 hyggelig beskrivende Beskrivelser du har hjemsendt,
 hvori man kan følge dig paa ^{indto} alle praktiske Steder
 men, det hel. det gemaar saadan ved den P. 18
 at man ligesom ogsaa man gør Røsten med. Men
 virkelig meget taknemlig derfor, og endvidere
 Agtelse af det Brev hvor du fortæller at du har
 båret Lyshavet og hvori du fortæller om
 alle Lyshavets og Færver med min Spø-
 maal. Tænke, saa jeg kalder dig ogsaa Brev
 var det mig. Ja du ser rigtig nok noget. Om du
 kan maade det, saa det bliver tropisk, er det et
 andet Spørgsmaal, for man skal vist ind i
 mig i Naturen for man bliver fortrolig med den.
 Der er. Klind for mig en indledning af
 Billeder fra Civita d'Antino, Lakstunens
 i et naturligt. Du ved det jo, du har prøvet
 det Billeder paa den. Du vil vist nok for-
 nøjelig, indledig noget for mig selv. Ja naar
 jeg tænker paa hvor jeg er og i det Værelse
 i Lora ind i mig jo, at jeg vist har faaet
 ud af Italien. Jeg kan ogsaa huske, at da du
 saa mit store Billede ud fra thynd Camello
 med Eggrupper, Medlen - da jeg havde maalt
 det efter Skilders og Skilders herlykke -
 sagde du ogsaa, - at i Færre saa det vist ikke
 saadan ud dengang. Og det gik det vist
 heller ikke. Der var en Rude i det end

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 28 Nr. 4B

(men maecte die Famen)

i Studeit - men dle, des hangen her
paa een Vag, ser rlyghade megel float
ad naer sy lante paa Crilla d'antino
hertellingen. Zke blot Zakulumann
men ograac mangrauden. Billeden staade
g lyer. Men had sy van en bedronken
en, al sy die hand gret paa y mod hit
(ghelle dle goet Raad hi) al konn. Lay
med Figuren, van dier dit eenen rult d.
Men megel manant al u Forshellen paa
de jonck af Zakulumannus Billeden g
de zamen - Men de vidd ja de een
abegribeligh, den Fortissimo - men
de most vidd om sy saa maer rlygh. A
jonck w gaa g hune - die w ograac
swaet deempde. Nogh dier las for
my van megel faueringe den gang-
men in ser sy, al dier gaa g
hune - . alt faed der ope.

Font oflerhauden bliaen K. rlygh
italienish - sydlandt - baer
fauering g blaendend men
dy fahaedris uild. Modsalung
hit d vidd fauedeliver. Jk w may
ser eld dle dit ejendommeleg i Lyse

før man blev fortoldet dermed. Nu faar
vi se, om vi so manden Maud nu, endogså
var i Italien med mig. Gudskelov af alle
paa den Udfordring var der ingen i den lille
Akvant af Ferante Havn. Den er klar
til og lyse og har intet brunt i sig. De
fubandede Brum. Ij ser at det ogsaa
volder i mine Billeder (hvor det er en Læg
og Fortvilelsen. Ij trænger til at
komme ad at rejse og se nogle franske Re-
pensionister. De har sagt alle de Conven-
tionelle Fæmte Farvel. Lad mig nu se
om ogsaa gør det dermed. For længere
kan man jo ikke godt rejse bort, og in-
ter vedde to med i paa, at der er ikke brunt.
Nu faar vi so en kortelig engelsk Maler-
samling fra det 18de Aarhundrede og
Begyndelsen af det nittende. Der er nemlig
nåvne andre fine Farver. Galleistonen
begynder jo ellers i de samme Aaringer
at g. blive Mørk igen. Kan du det
bliver rent gult naar den berører
Englands den har været her.
Ij har maalt ud i Suen i disse Dage. Det
er kommit mig til godt at in kikke at Far-
laadne Stakler af Hatten. Ij har dog
varme Ben i den. Og da Ij nu har spand

at Catharine og hane kommer godt. Sag
nuden driflig takskællende og takkaab om
Freundts ad denly, staar jeg med et
Følelse af Skyld. For min Tanke har
rigtig nok lidt vaadt hos den Løster naar jeg
hørt om de den Proveler hun var val paa.
Sneen er ikke bruen. Men hvordan jeg
end vender og drejer det naar jeg altid nogt
sødt ind. Billederne. Alene en Mand
der i gang sagde om min Maler, at
der var meget godt, men, suverænt,
der var alle Færdigheder Ende af
Billedet. Og jeg naar til, for det er
samt. Men det var godt Teglage
eller raderne vidne Ranker eller
Gørde Løderne eller rader Skeder.
Det var at jeg Sneen mæg færdig
Kraaner med udrat færdig
ned, at færdig rig i Spil og dog
hvid - lyende - og paa i Skyggerne.
Stærke Modvælginger hælper godt
dertil, men min Modvælgning af
nogen der er i rent hvid - og paa
meget mørk eller meget færdig
Ting ved Liden af.
Men hvad der alle vender rundt i
mig, det er, at alle det man uigaa

III
og maler af eller alle den Landskaber
eller Interieurer med Figurer eller
Mennesker. stille daglige Situationer
- det kan jo være meget rar; men hvorfor
maa jeg ikke, hvorfor drives jeg ikke af en uind-
staaelig Maade til at male noget af alt det
der træder og vælger og vælger og vælger
og seer og rejser sig og kører og
leder og følger inden i mig. Hvorfor
haeder jeg saa oven alt dette, og vilde
findes det ikke paa det om jeg prøvede
at gøre det lidt. Det er nok raadelig,
at enten er man Kunstner eller ogsaa
er man det ikke. Maaske er det fordi
jeg ikke kan, men ogsaa er det fordi
jeg ikke heller vil male Ting der kan
gøres og rettet mig med Gid eller
med Hensyn til. Jeg tænker paa mange
Ting jeg har oplevet hvorunder det var
mig en Pine at Malere - Esthetikere
blev jeg berørt af iagttagelse af
Billedet. Situationen. Det forekom
mig som at være i Helligheds om-
givelser at male det. Men det er
netop ganske ukunstnerisk. Kunst-
neren - Digteren - er et uetager
der har en Lidenskabelighed for at gøre
sit Gjerningsblad til Poesi. Du sandt
Kunstner kan vist ikke lade være. ps

Kan saa dybt ligk være, for jeg vover
 det ikke. Ved end ikke hvordan jeg skulde
 gøre det. Men det er dog begrundet at møde
 kan de lige guldene og det færdige
 Tung man slæder paa, og læd selve
 Hørens Lø ind i det hvide. Medmindre
 det maaske ad Omveje spæres. Men
 hængang jeg men direkte prøver at
 slaa Forreder som hæver mig
 selv, lyden af det for mine Gæster, som
 hængang indprenter mig i
 Vagt til for Fransen og for det
 Theatraliske. Og saa ser jeg ligesom
 det ubeherskede Govenhæver og
 smagløs den, og saa er det færdigt.
 Om det med fast strængt Arbejde,
 ved teknisk og selvtungt maaske
 Kendskab til Lykkeligheden, mig at skæde
 noget paa hængang slækt og sandt
 midt i det Sundt Kædet, ved jeg
 ikke. Men det er en Gang bliver
 Kludet der alt sammen. Men er jeg
 led der ved, til endog led ved Kædet
 overkomme. Det vil sig, der
 elov atvontige Lødder, Kædet er jeg
 ikke led ved. Og jeg ser mig glad at
 Kædet forenigelse giver mig Kædet

et Verbum end Billider i det. For saa et
 Proverbialt og det saa end det det der er
 Text. Det er glædelig mig. Der er mig
 Kædet der har ved mig Kædet som det.
 En saa stille som Kædet, saa paa
 indledende indtænke i Kædet to og for saa
 saa gæde, skaaet efter en hel anden
 Facon end alle andre. For den de skæde
 hvad det Kædet Kædet, ses det joul
 paa det alle Kædet, hvad der er indtænke.
 Equillig Kædet, jeg Kædet for det
 taler ikke, saa mig om det selv. Men jeg
 elsker det, for den Kædet det, i det Væde
 der skæde den Kædet ud det
 alle. Og Kædet indtænke Kædet
 Kædet Kædet, der giver det
 Kædet Kædet og det Kædet Kædet.
 Det giver Kædet glæde og Kædet og
 Kædet Kædet. Det Væde og Kædet
 det Væde. Lykkelig. Færdig. Det
 Kædet skæde Naturen. Kædet
 de Kædet for det. Men Kædet
 Elisabete, ialt Kædet Kædet, er
 og saa saa Kædet, - Kædet Kædet
 noget Kædet, som det Equillig er
 mig. Kædet Kædet Kædet Kædet
 Kædet. Det var Kædet Kædet. Men Kædet
 var Kædet Kædet, Kædet Kædet
 Kædet. Det maatte Kædet Kædet
 at Kædet Kædet Kædet, der og saa

SKOVGAARD-MUSEET
 Mappe 8 Nr. 9 C

der paa med Rømt. Ny-Børn,
Blomster, Hædighed, Slagning og Syll-
ning. Toner - alle som Rømt med sig
Køer over Land - og saa sent og vidt
Og se vendt mod Gud i Tak og, tam-
Og Teller. - Det var en Herlighed, en
Thule, en Lise og en Videnhvaglen for
et uendeligt forpint forkræblet Sind.
Om hun nu havde haft Kunstnerkvalen
saar Fødselslyst, hvidt, Organ
hed, en uendelig Rømp med Teknisk
had al det Vordt nu hader. Men
vordt vedtømt. Men hvordan det var for
hendes? Ah ikke det maade tro, det var
hun og saa til. - Der var. Men hun
var saa virkelig, ois og kedrig og
Jantel saa hendes vendt lidet høit derfor.
Men hvor forskellig, is der var. Maade,
derfor alle gent uetop saa lyftelyst.
Og for - man er blødt af hærsket
og der høit Maade at leve. Nogens
Videnhvaglen, tanger et Menneske til,
inder de der bærer Sclopinere
inder i Spølen.
Det var Vordt hadt paa skue for, at paa
ikke hender sig godt. paa hender sig
netop indunder ket. Men der er, at
der er en equartet Natur, saa forhøit
ha uig; og der er jo ogsaa sin equ
for der omma al uill til fuld fortao
der store. - Det is bær for lidet uarmen.

IV.

Paa Kleis's fortælling er den enkelte
 de Billeder - og mange Raderinger og
 Fæner - af Raffaelli. Sykkelig var Lyet
 hvalv's hoved den synderlige. Overkommet
 havde syv og en Lyet hvalv's hoved
 den enkelte lyder, og en af moderat
 og hoved idet. Den Lige, den dogstille
 hvalv's Raffaelli hoved, (men Philip
 den var mig meget begynde om den)
 intenerer mig og mere mig men
 lader mig ganske kald. Vi kunde
 ikke godt lide mig deraf; det at
 blot alle andre en lang Mærke
 og kun anslaa Billedet hoved =
 det slægt og hvalv - og
 den Lige - Bredt, Mærke
 den hoved den hvalv - men
 den baade det rigtige og det
 overflødig et Stykke, men passet
 Charmer. All det andet et dog ligesom
 gyldigt, det at facit med.
 det dog et de: kun Billedet
 nødvendigt - det andet det ved
 at behynde og en, kun det ene
 farfar hvalv's. Men hvalv's
 meget et ved! det er det, hoved
 det god at den, et stort Samfund
 den den en god Cultiv og en stor

man kan se og se den hvalv's
 det i hvalv's og se. Lige og hvalv's
 hvalv's, hvalv's hvalv's. Hvalv's hvalv's
 det hvalv's. Og den den en hvalv's hvalv's

Træd, him. Ja - Lyt dy er det nat
 alle vand at tal om Frigørelse, ja det
 omklæder, for har nogen igt for-
 stand, og Almænges Forargelse, lo-
 vet sig ja all' det der kun tynges
 men ikke vejer, saa endt nat dy her
 kjæm, ja i Forbaend til andre
 Vedlaender ogsaa. Du har i Sand-
 hed beholdt Rænnen og Lærdommen
 Hjer. Men sål lidt med mig naar
 di mæle Sandskaba, for saa fortæller
 du bedrøvet sig minner. I har
 noget Smag, liden desind, meget
 netti, ligesom saa meget andet
 det er i Hædskeltalen at van i
 samme Røm som saadan
 Rænnetur. Og saa er det allet
 viden van Ting har har. Noget
 endog alle.
 Men endte Trist er, at saa længe
 man er gal. Kenderi paa sig selv
 og altid paa Lær efter at attraque
 sin Tharvuden og haardt dunnel;
 Lygt og altid ved det at erkende
 det godt og lidt a neje sig for det
 (og) med Glæde uden Misundelse

saa længe, i man dog ikke gaar helt ud.
 For Viisdomen som har baaret mange Klæder
 med Aar, sit piselige, omvendt sig saa
 lidt, og som har været sket der Kjøp
 og Glæde, og det liden som i Lygdelighed
 helt ud - blev det nuværende og
 mers. Hvor meget bedrøvet. Og sig ogsaa
 sig ligesom dy, paa ogsaa gaet ud.
 Men saa skad du noget grønt Pip om
 ifte. Naanden blev længe Røklør af
 Gæde. I har været op - og om Jæm
 blev det gæde paa dy, og dyngt boka-
 re. Men det er Spænding, at dyngt
 sig sig, vil du atter boka frugt i de
 om du ikke. Maaski de ogsaa
 endte er lidt grønt ved Røklør af
 mig, som endte Røklør sket og
 blev opbrændt og bokaant - og thi
 det var bar lidt frugt. Lidt ellers
 meget, det sig var, sovelle, sier,
 det maalt blev paa Læ og Regn,
 men om de var Liv endte. -
 Men du er gødet bokaer,
 sket det boka efter.

Ja - saadan er det, saadan bliver man
 naa man i saa længe Tid sidde paa
 om det endte Røklør bokaer
 og lægger paa sin egne Fingre som
 dyngt. Hi. Du har det bokaer bokaer

om sin hand fortalt sig mangt. Men sin
oplevelse er. Je attis er; og sin vil
mest hat. Isaa, et Kunstblad - sy haer-
flen, for at se lidt af hvad der foregaar
i Norden, at en tysk Maler var bleven
Artsitekt. Han var ist de saadylig som
Maler, han var nok ikke heller noget stort som
Artsitekt; men han har Imag og Selvskille
nok at blive ved haardere godt for
tiden og i de krampeagtige for at være og
original. Kemisk det og heller ikke det
et gælder. Han udtrykker sig saadan, at
men han var Maler og forfølgtes
Antallet af overflodige Malerier
med nogle stykker aarlig joll, han
og som en Dag tyv. Nu, da han gør
i personligt Arbejde føler han sig nyttig,
han giver os af det øste og sætter
et prøvet gamt og med det mest
isøgte. og han vil præd. Det er
baad beskudt og vundet. Isom
staar han. Men sin blev ikke Artsitekt.
Isom blev ikke andet end Maler, han sin
overbeviendt skal der og kunne arbejde.
Kunne sin Kun finde en Form for Ar-
bejde der ikke skulde agere noget.
Men sin har ingen anden Udvej end at
fætte med det ene godt sin kan glæde
Tiden selv de faa. Komme ud og lade Ruten
færdig. Forleden hat sin Fine.